Р Е Ш Е Н И Е
№ 45098

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 9 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7329** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е искова молба на Х. Л. П.- гражданин на Н. срещу Министерство на външните работи за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1791 евро, представляващи сбор от три минимални месечни трудови възнаграждения за месец декември 2025 година, месец януари 2026 година и месец февруари 2026 година вследствие на отменен незаконосъобразен административен акт- Отказ за издаване на виза тип Д за периода от 04.12.2026 година до 03.03.2026 година, ведно със законната лихва върху сумата от датата на постановяване на незаконосъобразния административен акт-04.12.2026 година до датата на отмяна на отказа- 03.03.2026 година, както и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 200 евро, изразяващи се в силен емоционален дискомфорт, притеснение, несигурност, тревожност и стрес и чувство на безпомощност поради отменения незаконосъобразен административен акт за периода от 04.12.2026 година до 03.03.2026 година.

В исковата молба се твърди, че ищецът е сключил Трудов договор с български работодател, но поради отказ за издаване на виза тип Д същият не е могъл да получи полагащото му се възнаграждение, вследствие на незаконосъобразния административен акт,който е отменен, а вследствие на това е претърпял и неимуществени вреди,стрес унижение,притеснение. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- Х. Л. П. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по иска- Министерство на външните работи, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Й.,редовно упълномощен, който оспорва исковата молба по основание и размер, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в настоящото производство, заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Тони Петрова , който намира исковата молба за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На лист 15 от делото е приложен Трудов договор без номер и дата, сключен между „ Сейлс Торо“ЕООД в качеството на работодател и Х. Л. П.- работник , по силата на който работникът поел задължение да изпълнява длъжността – Общ работник в обект – Склад, находящ се в [населено място], местност – Стопански двор - О. при пълно работно време 5 дневна работна седмица и 8 часа дневно, с договорено месечно възнаграждение в размер на 1077 лева, посочено е ,че договорът се сключва за срок от 3 години и влиза в сила след получаване на „ Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл.24 и от ЗЧРБ.

С Решение № 6253/16.02.2026 година, постановено по адм.дело № 13310/2025 година по описа на АССГ е отменен Отказ за издаване на виза по Заявление за издаване на виза, подадено на 07.11.2025 година на Консулско длъжностно лице в Консулска служба към Посолство на РБ в Д., И. и е върната административната преписка на органа за ново произнасяне.
Решението на АССГ е влязло в сила на 06.03.2026 година.

От приложеното Писмо от Дирекция“ Миграция“ е видно , че в Дирекция“ Миграция“ няма издадено Разрешение за пребиваване в РБ по отношение на Х. Л. П.- граждани на Н. , като Х. Л. П. е подал заявление за предоставяне право на пребиваване на 07.04.2025 година на основание чл.24 и от ЗЧРБ, но му е издаден Отказ за разрешаване на право на пребиваване от 28.04.2025 година на основание чл.26,ал.2 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция „Миграция“- МВР, като отново е подал заявление за издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа , като на 11.12.2025 година отново му е издаден Отказ за издаване на Разрешение, като ищецът има регистрирано едно влизане в РБ на дата 22.07.2026 година/ за което е издадена и Справка от ГДГП, удостоверяваща ,че ищецът е влязъл в РБ на дата 22.07.2026 година в 14,59 часа.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на Конституцията, посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по

ал.1 се разглеждат по реда,установен в Административнопроцесуалния кодекс, като местната подсъдност се определя по чл. 7, ал. 1-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 1, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.

По силата на чл.204,ал.4 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаеми, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че“Нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт.Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 7 от КРБ не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /чл. 4, ал. 1 от КРБ не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за

отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата.Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. Член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.
От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана,то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.
В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- Министерство на външните работи е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице , издало отказа за издаване на виза тип Д- Консулско длъжностно лице в Консулска служба към Посолството на РБ в Д. , И., но същият не е юридическо лице.

Съгласно сега действащия Закон за дипломатическата служба чл.2,ал.1 - Дипломатическата служба е специализирана държавна администрация под ръководството на министъра на външните работи, която включва Министерството на външните работи и задграничните представителства на Република Б. като негови структурни звена.Министерството на външните работи е организирано в генерални дирекции, дирекции и задгранични представителства, а в чл.21 е доуточнено, че 3. представителство на Република Б. е териториално структурно звено на Министерството на външните работи, което осъществява дипломатическа и/или консулска дейност в друга държава или при международни правителствени организации, а в алинея втора е визирано, че задгранични представителства са- посолствата,. постоянните представителства и постоянните делегации при международните правителствени организации, генералните консулства, консулствата, вицеконсулствата и консулските агентства, дипломатическите бюра и бюрата за връзка, специалните мисии по смисъла на Конвенцията за специалните мисии, приета от ОС на ООН на 8 декември 1969 г. (обн., ДВ, бр. 70 от 1987 г.; попр., бр. 76 от 1987 г.).

По силата на чл. 13 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи Министерството е структурирано в централна администрация, наречена централно управление, както и задгранични представителства, а по силата на чл.2,ал.1 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи Министерството на външните работи е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С..

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска,че АССГ не е компетентен да разгледа исковата молба на ищеца, тъй като седалището на органа е извън [населено място] и отказът е издаден от Консулско длъжностно лице, което не се намира на територията на [населено място],тъй като на първо място, подобно твърдение е извън правната логика и би било недопустимо ограничаване на правото на иск от страна на чужди граждани,които са претъпели вреди от административен акт, издаден от консулски длъжностни лица в чужбина, чийто актове подлежат на обжалване именно пред АССГ. На следващо място, да се приеме подобна теза това означава, че никъде дадено увредено лице да не може да подаде искова молба за вреди от незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред от български съд в случая АССГ- тогава възниква въпросът къде по света ще се гледа това дело- очевидно е,че волята на законодателя не е такава и това е правен абсурд.

От събраните по делото доказателства е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди- пропуснати ползи под формата на неполучено трудово възнаграждение за период от три месеца вследствие на незаконосъобразен административен акт- Отказ за издаване на виза тип Д на Консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на РБ В Д., И. от 24.11.2025 година и обезщетение за неимуществени вреди вследствие на отменения като незаконосъобразен административен акт.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

В конкретната хипотеза, на първо място налице е само първата предпоставка- отмяна на Отказа за издаване на виза тип Д на Консулско длъжностно лице , и то със съдебно решение, влязло в сила на 06.03.2026 година- Решение №6253/16.02.2026 година, постановено по адм.дело № 13310/2025 година по описа на АССГ. Но това само по себе си не води до извод,че са налице останалите визирани в закона предпоставки за присъждане на обезщетение.
По делото липсват доказателства за това, че оспорващият е бил назначен на работа при български работодател и е щял да получи въпросното възнаграждение в размер на 1079 евро за период от три месеца – месец декември 2025 година, месец януари и месец февруари 2026 година, тъй като на първо място, от приложения Трудов договор на лист 15 от делото е видно ,че той е без номер и дата, договорени са място на работа и основно месечно възнаграждение на ищеца в размер на 1077 лева, но също така е вярно, че той влиза в сила след като се получи Единно разрешение за пребиваване и работа на основание чл.24и от ЗЧРБ. На второ място, липсват доказателства, че на ищеца му е издадено Единно разрешение за пребиваване и работа/ като от приложената Справка от Дирекция „Миграция“на лист 65 от делото е видно,че спрямо оспорващия е издаден Отказ от 28.04.2025 година на основание чл.26,ал.2 от ЗЧРБ от страна на Директор на Дирекция“ Миграция“, като ищецът не ангажира доказателства за отмяна на този отказ/ още повече, че вредите се претендират не от Отказ за издаване на разрешение за пребиваване и работа -тип Единно разрешение за пребиваване и

работа по реда на чл.24и от ЗЧРБ, а от отменения като незаконосъобразен Отказ за издаване на виза тип Д.
Наред с това, доказано е, че е налице и втори Отказ от 11.12.2025 година на Директор на Дирекция „Миграция“, с който му е отказано издаване на Разрешение за пребиваване – тип“ Единно разрешение за пребиваване и работа, за който отказ отново липсват доказателства да е отменен по съответния ред , а този отказ е с дата след издаване на отказа за издаване на виза- 24.11.2025 година.

Не се доказа, че вследствие на отменения незаконосъобразен административен акт, ищецът е претърпял посочените вреди в размер на 1079 евро за период от три месеца под формата на пропуснати ползи от невъзможността да получи договореното трудово възнаграждение в размер на 1077 лева, още повече, че Трудовият договор е под условие- влиза в сила едва след като му се издаде Единно разрешение за пребиваване и работа по реда на чл.24 от ЗЧРБ, а такова разрешение няма. Не е доказано и как е формиранн размерът на обезщетението за претърпени имуществени вреди в размер на 1791 евро за три месеца, като договореното възнаграждение по трудовия договор без номер и дата ,сключен под условие е в размер на 1077 лева месечно или за период от три месеца същият възлиза на 3231 лева или 1651,98 евро , а не 1791 евро. Ищецът по никакъв начин не доказа, че е претърпял така посочените вреди и в посочения размер под формата на пропуснати ползи от неиздаването на виза тип Д и не ангажира никакви доказателства в този смисъл, които да обусловят репариране на твърдените вреди.

По делото липсват доказателства за това, че ищецът е бил подложен на силен емоционален дискомфорт, притеснение, несигурност, тревожност, стрес,чувство за безпомощност поради отменения като незаконосъобразен отказ за издаване на виза тип Д. Простото твърдение за претърпени неимуществени вреди без да са налице доказателства за настъпването им не могат да бъдат основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Разпоредбата на чл. 52 ЗЗД във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ, дава възможност на съда да определи неимуществените вреди по справедливост. За да са преценят като неимуществени вреди, претърпените от физическите лица негативни емоции следва да надминат минималния праг на негативно изживяване, присъщ при издаден неблагоприятен административен акт, като твърдените неприятни преживявания на ищеца не са надминали този присъщ минимален праг, няма доказателства за по-крехка емоционалност на ищеца, нито такива, които надхвърлят минималния праг на търпимост, а доказателства в този смисъл от страна на ищеца не бяха ангажирани
Не се доказа, че вредите-имуществени и неимущствени са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт- Отказ за издаване на виза от 24.11.2025 година, отменен по съдебен ред от страна на АССГ с влязло в сила съдебно решение. Нещо повече дори- недоказан е и периодът, за който се претендират двете обезщетения – от 04.12.2026 година до 03.03.2026 година- когато е влязло в сила съдебното решение, защото периодът 04.12.2026 година все още не е настъпил, а влизане в сила на съдебното решение на АССГ е на дата 06.03.2026 година, а не 03.03.2026 година, което сочи ,че ищецът претендира вреди с начален момент , който не е настъпил и с краен момент с обратно действие до 03.03.2026 година.

Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредсетван последица от увражаденото, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.
Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната

теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.
В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "…непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите".е налице причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат,т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

В конкретния случай, вредите,които се претендират- имуществени и неимуществени не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразен адимнистративен акт- Отказ за издаване на виза тип Д.

Вредата е неблагоприятна последица,която накърнява правната сфера на едно лице.Вредите се делят на две големи групи: имуществени(материални) вреди и неимуществени (морални) вреди.Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата.Това са правото на собственост,ползване,строеж,сервитут,правото на надстрояване, пристрояване,подстрояване, различните субективни права на вземане,наследствени права и т.н.При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди.От своя страна,имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи.Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искови производства,те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът,спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице са и останалите, визирани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца имуществени и неимуществени вреди, вследствие на отменения като незаконосъобразен административен акт- Отказ за издаване на виза.

Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане,предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Не се доказа и причинната връзка между имуществените и неимуществените вреди и незаконосъобразния административен акт. Вредите не са доказани, нито по основание, нито размер, нито пък, че се дължат само и единствено от незаконосъобразен административен акт, при което липсват елементи от състава на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ.

Всичко това сочи, че исковете са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на постановяване на незаконосъобразния административен акт-04.12.2026 година до датата на отмяна на отказа-03.03.2026 година

Съдът намира този иск също за неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен. Задължението за лихва има акцесорен характер и зависи от съдбата на главното вземане и

предвид неоснователността на иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, то неоснователен е искът за присъждане на законната лихва, още повече, че началният момент на иска за присъждане на законната лихва не е настъпил- на дата 04.12.2026 година няма издаден незаконосъобразен административен акт.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва де се присъди юрисконсултско възнаграждение.

По силата на алинея (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - **чл. 78, ал. 1 ГПК**, разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание **чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси (ЗДТ)** във вр. с **чл. 73, ал. 3 ГПК** и **чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ** и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание **чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник)**. Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важимо за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 2**Чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г., изм. - ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.) По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лева.

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на които е взел участие юрисконсулт, при което определеният размер на възнаграждение-130 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта или 66,47 евро.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Администра тивен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Х. Л. П.- гражданин на Н. срещу Министерство на външните работи за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1791 евро, представляващи сбор от три минимални месечни трудови възнаграждения за месец декември 2025 година, месец януари 2026 година и месец февруари 2026 година вследствие на отменен незаконосъобразен административен акт- Отказ за издаване на виза тип Д за периода от 04.12.2026 година до 03.03.2026 година, ведно със законната лихва върху сумата от датата на постановяване на незаконосъобразния административен акт-04.12.2026 година до датата на отмяна на отказа- 03.03.2026 година, както и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 200 евро, изразяващи се в силен емоционален дискомфорт, притеснение, несигурност, тревожност и стрес и чувство на безпомощност поради отменения незаконосъобразен административен акт за периода от 04.12.2026 година до 03.03.2026 година.

ОСЪЖДА Х. Л. П.- ГРАЖДАНИН НА Н. ДА ЗАПЛАТИ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ СУМАТА ОТ 66,47 ЕВРО- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: